

موافقت‌نامه‌های بین‌المللی راجع به طبقه‌بندی مالکیت صنعتی

نگارنده: دکتر محمدحسین عرفان منش

طبقه‌بندی‌های راجع به مالکیت صنعتی در سه حوزه اختراع، علائم تجاری و طرح‌های صنعتی نشانگر این مطلب هستند که ابداعات، طرح‌ها و علائم موردبحث مربوط به چه حوزه‌ای از فن‌آوری است و متعلق به کدام دسته از کالاها و خدمات می‌گردند. به عبارت دیگر، شماره، حروف و نمادها در تعریف هر طبقه همانند کدهایی عمل می‌کنند که کارکرد شناسایی حوزه فن‌آوری و همچنین کارکرد تعیین ارتباط اموال فکری با دسته مشخصی از کالاها و خدمات را دارد. با انجام طبقه‌بندی، امکان جستجوی آسان‌تر اختراعات، علائم تجاری و طرح‌های صنعتی و دسترسی به اطلاعات آن‌ها فراهم می‌گردد.

با توجه به رشد فزاینده ثبت مالکیت صنعتی چه در سطح ملی و چه در سطح بین‌المللی و لزوم تسهیل جستجو و دسترسی به اطلاعات فنی ثبت و منتشرشده، طبقه‌بندی برای اموال فکری در حوزه مالکیت صنعتی، امری ضروری است. بر این اساس، متقاضی ثبت می‌بایستی در زمان درخواست برای ثبت نسبت به تعیین طبقه اختراع، علامت تجاری و طرح صنعتی خود براساس طبقه‌بندی قانونی و مشخص‌شده اقدام نماید. در حال حاضر، به دلیل امکان حمایت از مالکیت صنعتی فراتر از قلمرو یک کشور طبق مفاد کنوانسیون پاریس برای حمایت از مالکیت صنعتی، چندین سند بین‌المللی برای یکنواخت سازی طبقه‌های ثبت مالکیت صنعتی در میان کشورهای عضو این کنوانسیون (۱۷۷ کشور)، تدوین، امضا و به‌موقع اجرا گذاشته شده‌اند.

ازجمله این اسناد، «موافقت‌نامه استراسبورگ» راجع به طبقه‌بندی بین‌المللی اختراعات، «موافقت‌نامه نیس» راجع به طبقه‌بندی بین‌المللی کالاها و خدمات به‌منظور ثبت علائم و «موافقت‌نامه لوکارنو» راجع به طبقه‌بندی بین‌المللی طرح‌های صنعتی است که بسیاری از دفاتر ثبت مالکیت صنعتی در کشورهای مختلف ازجمله مرکز مالکیت معنوی ایران از طبقه‌بندی‌های موجود در این موافقت‌نامه‌ها برای اختراعات، علائم تجاری و طرح‌های صنعتی استفاده می‌کنند و مطابق با مواد ۵، ۷۰ و ۱۰۸ آیین‌نامه اجرایی قانون ثبت اختراعات، طرح‌های صنعتی و علائم تجاری، متقاضیان ثبت اختراع، طرح‌های صنعتی و علائم تجاری می‌بایستی نسبت به تعیین طبقه براساس طبقه‌بندی بین‌المللی موجود در موافقت‌نامه‌های فوق‌الذکر، اقدام ورزند.

لازم به ذکر است که جمهوری اسلامی ایران در سال ۱۳۹۶ به موافقت‌نامه نیس و موافقت‌نامه لوکارنو ملحق شده است اما تاکنون به موافقت‌نامه استراسبورگ راجع به طبقه‌بندی بین‌المللی اختراعات، ملحق نگشته است اگرچه به جهت هماهنگی با رویه بین‌المللی، در عمل مرجع ثبت در ایران از این طبقه‌بندی استفاده می‌کند. شایان توجه است وزارت دادگستری در تیرماه سال ۱۳۹۹ لایحه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به موافقت‌نامه استراسبورگ و همچنین لایحه الحاق به موافقت‌نامه وین درباره تأسیس یک طبقه‌بندی بین‌المللی عناصر تصویری علائم را جهت سیر مراحل بررسی و تصویب، به کمیسیون لوایح هیئت دولت ارائه نموده است.

در ادامه این مطلب، به معرفی این چهار موافقتنامه بین‌المللی می‌پردازیم.

موافقتنامه استراسبورگ راجع به طبقه‌بندی بین‌المللی اختراعات (۱۹۷۱)

موافقتنامه استراسبورگ، در ۱۷ ماده، بنیان‌گذار طبقه‌بندی بین‌المللی اختراعات (IPC) است که حوزه‌های فناوری را به هشت بخش^۱ به همراه حدود ۷۰۰۰۰۰ زیرمجموعه، تقسیم می‌کند. هر زیرمجموعه از طریق یک نماد، متشکل از اعداد عربی و حروف الفبای لاتین، نام‌گذاری شده است.

نمادهای این طبقه‌بندی، در اسناد ثبت اختراع (اظهارنامه‌ها و گواهی‌های ثبت)، با تعداد بالغ بر دو میلیون در هر سال، مورد استفاده قرار می‌گیرد. نمادهای مذکور توسط دفاتر مالکیت صنعتی ملی یا منطقه‌ای که گواهی ثبت اختراع را صادر و منتشر می‌کنند نیز به کار گرفته می‌شود. در رابطه با اظهارنامه‌های PCT، نمادهای مزبور توسط مرجع جستجوی بین‌المللی مورد استفاده و ارجاع قرار می‌گیرد.

طبقه‌بندی، برای بازیابی اسناد ثبت اختراع در فرآیند جستجوی دانش قبلی، ابزاری تأثیرگذار است. بازیابی، فرآیندی مبتلا به مراجع صدور گواهی ثبت اختراع، مخترعین، نهادهای تحقیق و توسعه و سایر اشخاص درگیر در حوزه کاربرد یا توسعه فناوری است.

با اینکه فقط ۶۲ کشور عضو این موافقتنامه هستند، IPC توسط دفاتر ثبت اختراع بیش از صد کشور، چهار دفتر منطقه‌ای و دبیرخانه وایپو در اجرای معاهده همکاری ثبت اختراع (PCT ۱۹۷۰)، مورد استفاده قرار می‌گیرد. به منظور به‌روزرسانی، این طبقه‌بندی مستمراً مورد بازنگری قرار گرفته و نسخه جدید آن هر ساله در اول ژانویه منتشر می‌شود. بازنگری در IPC توسط «کمیته کارشناسان» که طبق موافقتنامه تأسیس شده، انجام می‌شود. تمام دول عضو موافقتنامه، اعضای این کمیته را تشکیل می‌دهند.

موافقتنامه استراسبورگ مؤسس یک اتحادیه نیز می‌باشد و این اتحادیه یک مجمع دارد. هر دولتی که عضو اتحادیه باشد، عضو مجمع نیز خواهد بود. از جمله مهم‌ترین کارکردهای مجمع، تصویب برنامه و بودجه دوسالانه اتحادیه است.

این موافقتنامه در سال ۱۹۷۱ منعقد و در سال ۱۹۷۹ اصلاح شده است. عضویت برای اعضای کنوانسیون پاریس راجع به حمایت از مالکیت صنعتی (۱۸۸۳) آزاد است. اسناد تصویب یا الحاق باید نزد دبیر کل وایپو تودیع گردد.

ایران در سال ۱۹۷۱ این موافقتنامه را امضاء نموده، لیکن از آن زمان تاکنون آن را تصویب و سند تصویب را تودیع ننموده است. نظر به این که از یک‌سو کشورمان طی سالیان متمادی گذشته از IPC در فرآیند ثبت اختراعات استفاده کرده است و از سوی دیگر، پیوستن به معاهدات بین‌المللی مالکیت فکری موجب زمینه‌سازی و تسهیل فرآیند پیوستن کشورمان به سازمان تجارت جهانی (و موافقتنامه این سازمان راجع به جنبه‌های تجاری مالکیت فکری (تریپس)) خواهد شد، لذا توصیه می‌شود

^۱ - این هشت بخش و زیر بخش عبارتند از: بخش الف: نیازهای انسانی؛ زیر بخش: کشاورزی؛ زیر بخش: مواد غذایی - تنباکو؛ زیر بخش: اقلام شخصی یا خانگی؛ زیر بخش: سلامتی و بهداشت، سرگرمی و تفریحات؛ بخش ب: انجام عملیات مختلف؛ حمل‌ونقل و ترابری؛ زیر بخش: جداسازی، مخلوط کردن؛ زیر بخش: عملیات مختلف شکل دادن؛ زیر بخش: چاپ و نشر؛ زیر بخش: حمل‌ونقل، ترابری؛ زیر بخش: فناوری ساختارهای ذره‌بینی، نانو فناوری؛ بخش ج: شیمی - متالورژی؛ زیر بخش: شیمی؛ زیر بخش: متالورژی؛ بخش د: منسوجات، کاغذ؛ زیر بخش: منسوجات یا سایر مواد قابل انعطاف که به صورت دیگری ارائه نمی‌شوند؛ زیر بخش: کاغذ؛ بخش هـ: ساختمان‌ها و بناهای ثابت؛ زیر بخش: ساختمان؛ زیر بخش: حفاری زمین و صخره، استخراج معدن؛ بخش و: مهندسی مکانیک، روشنایی، گرمایش و اسلحه و انفجار؛ زیر بخش: انواع موتور یا پمپ؛ زیر بخش: مهندسی به مفهوم عام آن؛ زیر بخش: روشنایی، گرمایش؛ زیر بخش: انواع اسلحه، انفجار؛ بخش ز: فیزیک؛ زیر بخش: وسایل؛ زیر بخش: صنعت هسته‌ای؛ بخش ح: برق.

که الحاق به این موافقت‌نامه هرچه زودتر مورد تصویب مجلس شورای اسلامی قرار گرفته و سند تصویب نزد دبیر کل وایپو تودیع شود.

موافقت‌نامه نیس راجع به طبقه‌بندی بین‌المللی کالاها و خدمات به‌منظور ثبت علائم

موافقت‌نامه نیس، منعقدشده در سال ۱۹۵۷، بازنگری شده در استکهلم در سال ۱۹۶۷ و در ژنو در سال ۱۹۷۷ و اصلاح‌شده در سال ۱۹۷۹، در ۱۴ ماده، یک طبقه‌بندی از کالاها و خدمات با هدف ثبت علائم تجاری و علائم خدماتی (طبقه‌بندی نیس) ایجاد کرده است.

طبقه‌بندی نیس مبتنی بر طبقه‌بندی تنظیم‌شده توسط دفتر بین‌المللی متحد برای حمایت از مالکیت فکری (BIRPI)، سلف وایپو، در سال ۱۹۳۵ می‌باشد. این طبقه‌بندی، متشکل از ۳۴ طبقه و یک فهرست الفبایی از کالاها، مورد تأیید موافقت‌نامه نیس قرار گرفت و پس از آن به یازده طبقه از خدمات و یک فهرست الفبایی از آن خدمات گسترش یافت.

دفاتر ذیصلاح دول عضو می‌بایست در اسناد رسمی و در هر اعلانی که در رابطه با ثبت علائم منتشر می‌کنند، شماره طبقات موجود در این طبقه‌بندی، که کالاها یا خدمات مربوط به علامت ثبت‌شده به آن تعلق دارند را، چه به‌عنوان طبقه‌بندی اصلی و چه به‌عنوان طبقه‌بندی فرعی، ذکر کنند. استفاده از طبقه‌بندی نیس نه تنها برای ثبت ملی علائم در کشورهای عضو موافقت‌نامه، بلکه برای ثبت بین‌المللی علائم در سازمان مالکیت فکری آفریقا، سازمان منطقه‌ای مالکیت فکری آفریقا، سازمان مالکیت فکری بنلوکس، سازمان مالکیت فکری اتحادیه اروپا و دفتر بین‌المللی وایپو نیز الزامی است. این طبقه‌بندی هم‌چنین در شماری از کشورهایی که عضو موافقت‌نامه نیستند نیز اعمال می‌گردد.

موافقت‌نامه نیس یک اتحادیه ایجاد کرده است و این اتحادیه یک مجمع دارد. هر دولتی که عضو این اتحادیه است و به سند استکهلم یا سند ژنو موافقت‌نامه نیس پیوسته است، عضو مجمع می‌باشد. از جمله کارکردهای مهم مجمع، تصویب برنامه و بودجه دوسالانه اتحادیه است. این موافقت‌نامه هم‌چنین یک «کمیته کارشناسان» ایجاد کرده است که همه اعضای اتحادیه در آن نماینده دارند. کارکرد اصلی این کمیته بازنگری دوره‌ای در طبقه‌بندی است. کمیته باید درباره تغییرات در طبقه‌بندی، به‌ویژه جابجایی کالاها و خدمات بین طبقات مختلف، به‌روزرسانی فهرست الفبایی و درج یادداشت‌های توضیحی لازم، تصمیم‌گیری کند. از زمان لازم‌الاجرا شدن موافقت‌نامه نیس در سال ۱۹۶۱، کمیته کارشناسان ابتدا به بازنگری در فهرست کالاها و خدمات از حیث شکل پرداخت (اواخر دهه ۱۹۷۰)؛ نکات کلی، عناوین طبقات و یادداشت‌های توضیحی را از حیث ماهوی اصلاح نمود (۱۹۸۲)؛ یک شماره برای هر کالا یا خدمت در فهرست الفبایی در نظر گرفت (۱۹۹۰) که هر شماره می‌تواند کاربر را قادر کند که کالا یا خدمت مشابه را در فهرست الفبایی به سایر زبان‌های طبقه‌بندی بیابد؛ طبقه ۴۲ را از طریق ایجاد طبقات ۴۳ تا ۴۵ بازنگری نمود (۲۰۰۰) و یک بازنگری کلی در همه عناوین طبقات و یادداشت‌های توضیحی با هدف هماهنگی شکل و واضح ساختن محتوای آن‌ها، به‌ویژه با درج نمونه‌های خاص در هر طبقه، انجام داد (۲۰۱۶ تا ۲۰۲۰). از زمان انتشار اولین نسخه طبقه‌بندی نیس در سال ۱۹۶۳، ویرایش‌های آن هر پنج سال یک‌بار منتشر و لازم‌الاجرا می‌شود. از سال ۲۰۱۳، طبقه‌بندی هر ساله بازنگری می‌شود و نسخه جدید هر ویرایش سالانه در اول ژانویه منتشر و لازم‌الاجرا می‌گردد.

این موافقت‌نامه بر روی دول عضو کنوانسیون پاریس راجع به حمایت از مالکیت صنعتی (۱۸۸۳) باز است. اسناد تصویب یا الحاق باید نزد دبیر کل وایپو تودیع شود. تاکنون موافقت‌نامه نیس ۸۸ عضو، سند استکهلم ۳۳ عضو و سند ژنو ۸۳ عضو دارد. جمهوری اسلامی ایران در سال ۲۰۱۸ به‌طور هم‌زمان به موافقت‌نامه نیس و سند ژنو این موافقت‌نامه پیوسته است.

موافقت‌نامه وین راجع به طبقه‌بندی عناصر تصویری علائم

به درخواست شماری از دفاتر مالکیت صنعتی دول عضو اتحادیه پاریس، «دفتر بین‌المللی متحد برای حمایت از مالکیت صنعتی (BIRPI)»، که سلف وایپو است، از طریق یک «کمیته کارشناسان» که در سال ۱۹۶۷ توسط «کمیته هماهنگی بین اتحادیه‌های BIRPI» ایجاد شده بود، نگرارش یک طبقه‌بندی بین‌المللی برای عناصر تصویری علائم را آغاز کرد. این طبقه‌بندی در نهایت به موجب موافقت‌نامه‌ای در سال ۱۹۷۳، در ۱۷ ماده، در کنفرانسی دیپلماتیک در وین، ایجاد شد. موافقت‌نامه مذکور از سال ۱۹۸۵ لازم‌الاجرا است.

هدف این طبقه‌بندی اساساً تسهیل جستجوی علائم تجاری و پیشگیری از طبقه‌بندی ماهوی مجدد در زمانی است که اسناد مرتبط در سطح بین‌المللی مبادله می‌شود. علاوه بر این، کشورهای عضو موافقت‌نامه وین دیگر نیازی به طراحی طبقه‌بندی داخلی یا به‌روزرسانی طبقه‌بندی موجود نخواهند داشت. ماده ۴ موافقت‌نامه، ضمن الزامی شمردن مقررات مذکور در خود موافقت‌نامه اشعار می‌دارد که قلمرو این طبقه‌بندی همان است که توسط هریک از دول عضو به آن داده شده است، و این که، به‌طور خاص، این طبقه‌بندی آن دولت‌ها را در رابطه با محدوده حمایت اعطایی به علامت، محدود نمی‌کند.

این طبقه‌بندی یک سیستم سلسله‌مراتبی ایجاد می‌کند که از کلی به جزئی است و تمام عناصر تصویری را به عناوین (categories)، بخش‌ها (divisions) و قسمت‌ها (parts) تقسیم می‌نماید. در صورت اقتضاء، یادداشت‌های توضیحی قید گردیده است. این یادداشت‌های توضیحی مربوط به یک عنوان به‌طور کامل، یا هر بخش یا قسمت از آن عنوان است.

دو نوع قسمت‌بندی وجود دارد: اصلی و فرعی. نوع اخیر مربوط به آن عناصر تصویری است که قبلاً توسط قسمت‌های اصلی پوشش داده شده‌اند، اما طبق یک معیار خاص برای تسهیل جستجو، قسمت‌بندی آن عناصر صلاح دیده شده است.

هر عنوان، بخش یا قسمت دارای یک شماره، طبق یک سیستم ویژه کدگذاری است. هر عنصر تصویری در یک قسمت، با سه شماره نشان داده شده است: شماره اول که می‌تواند هر عددی از یک تا ۲۹ باشد، نشانگر عنوان است؛ شماره دوم که می‌تواند بین یک تا ۱۹ باشد، بخش را نشان می‌دهد و شماره سوم، از یک تا ۳۰، نشانگر قسمت است. برای نمونه، بازنمایی عبارت «دختر خردسالی در حال خوردن است» به عنوان دوم (انسان‌ها)، بخش پنجم (کودکان) و قسمت سوم اصلی (دختران) تعلق دارد. اگر قسمت‌های فرعی مورد استفاده باشد، عنصر تصویری می‌تواند علاوه بر اعداد قبل، قسمت فرعی ۱۸ (کودکان در حال خوردن یا آشامیدن، کد A 2.5.18) را در برگیرد.

شماره بخش‌ها و قسمت‌ها با توجه به عناوین و بخش‌هایی که به آن تعلق دارند، فرق می‌کند. درون بخش‌ها و قسمت‌ها، اعداد خاصی به‌منظور ایجاد فرصت برای معرفی بخش‌ها یا قسمت‌های جدید در صورت لزوم، آزاد نگه داشته شده است.

کشورهای عضو موافقت‌نامه وین می‌توانند این طبقه‌بندی را چه به عنوان سیستم اصلی و چه فرعی اعمال کنند. بنابراین آن‌ها این امکان را دارند که به استفاده از طبقه‌بندی داخلی هم‌زمان با طبقه‌بندی وین، چه موقت و چه دائم، ادامه دهند. مراجع ذیصلاح کشورهای عضو موافقت‌نامه ملزم‌اند که در اسناد رسمی و اعلانات مرتبط با ثبت و تمدید علائم، شماره عناوین، بخش‌ها و قسمت‌هایی که عناصر تصویری آن علائم متعلق به آن است را قید کنند. «اسناد و اعلانات» یعنی، به‌طور خاص، مندرجات دفتر ثبت علامت تجاری، گواهی‌های ثبت و تمدید و اعلانات ثبت و تمدید در نشریات دفتر ثبت، روزنامه رسمی یا وبسایت‌ها.

پیش از شماره عناوین، بخش‌ها و قسمت‌ها موجود در اسناد و اعلانات رسمی مرتبط با ثبت، باید عبارت کامل «طبقه‌بندی عناصر تصویری» یا مخفف آن (CFE) قید گردد. توصیه شده است که طبقه مربوطه‌ای که عناصر تصویری علائم طبق آن طبقه‌بندی شده است، به‌وسیله ارقام عربی در پرانتز نیز نشان داده شود.

این طبقه‌بندی به میزان کافی در هر قسمت تفصیل داده شده است که تعداد نسبتاً اندکی از عناصر تصویری را در برگیرد و از این طریق جستجو را حتی زمانی که توسط دفاتر بزرگ مالکیت صنعتی مورد استفاده قرار می‌گیرد تسهیل می‌کند. با این حال شاید برای دفاتری که علائم اندکی ثبت می‌کنند بیش از حد مفصل باشد. کشورهای عضو موافقت‌نامه وین می‌توانند اعلام دارند که حق درج نکردن شماره همه یا برخی قسمت‌ها در اسناد و اعلانات رسمی مرتبط با ثبت و تمدید علائم را برای خود محفوظ می‌دارند. به علاوه، قسمت‌های «فرعی» در هیچ صورتی الزامی نیستند؛ دفاتر ملی می‌توانند آن‌ها را در صورت صلاحدید استفاده کنند.

نسخه کنونی طبقه‌بندی وین در کنفرانس دیپلماتیک سال ۱۹۷۳ تنظیم و تصویب شده است. پیش از لازم‌الاجرا شدن موافقت‌نامه وین، یک کمیته کارشناسی موقت، طبق قطعنامه مصوب کنفرانس دیپلماتیک تشکیل گردید و در سال‌های ۱۹۷۵ و ۱۹۷۶ به منظور تنظیم پیشنهادهایی برای اصلاح و تکمیل نسخه اصلی طبقه‌بندی تشکیل جلسه داد. آن پیشنهادهای در یک نسخه موقت در سال ۱۹۷۷ منتشر گردید.

پیرو لازم‌الاجرا شدن موافقت‌نامه وین، کمیته کارشناسان ایجاد شده طبق ماده ۵، در اولین نشست خود در ژنو در سال ۱۹۸۷، عمده اصلاحات و الحاقات پیشنهادی را تصویب کرد. در دومین نشست در سال ۱۹۹۲ و در نشست‌های پس از آن، کمیته کارشناسان تعدادی دیگر از اصلاحات و الحاقات را تصویب نمود. این تغییرات در طبقه‌بندی درج شده است. در سومین نشست در سال ۱۹۹۶، کمیته کارشناسان نسخه جدیدی از طبقه‌بندی را تصویب نمود که شامل درج قسمت‌های فرعی در انتهای هر بخش، مشخص شده قسمت‌های اصلی که قسمت‌های فرعی به آن متعلق است با ستاره، و درج قسمت‌های فرعی ذیل عناوین مربوطه است.

این موافقت‌نامه اکنون ۳۴ عضو دارد. جمهوری اسلامی ایران هنوز به این موافقت‌نامه نپیوسته است که جا دارد با توجه به منافع اقتصادی کشورمان در ثبت بین‌المللی علائم تجاری و امتیازاتی که طبقه‌بندی موضوع این موافقت‌نامه برای تسهیل جستجوی بین‌المللی عناصر تصویری علائم حائز آن است، اقدامات برای پیوستن کشورمان به این سند صورت پذیرد.

موافقت‌نامه لوکارنو راجع به طبقه‌بندی بین‌المللی طرح‌های صنعتی

موافقت‌نامه لوکارنو، منعقد شده در سال ۱۹۶۸ و اصلاح شده در سال ۱۹۷۹، در ۱۴ ماده، یک طبقه‌بندی برای طرح‌های صنعتی (طبقه‌بندی لوکارنو) ایجاد کرده است. این طبقه‌بندی حاوی ۳۲ طبقه با بیش از ۵۰۰۰ عنوان کالا می‌باشد. مراجع ذیصلاح دول عضو می‌بایست در اسناد رسمی و در هر اعلانی که در رابطه با امانت‌گذاری یا ثبت طرح‌های صنعتی صادر می‌کنند، شماره طبقات و زیر طبقات این طبقه‌بندی که کالاهای حاوی طرح‌ها متعلق به آن است را قید نمایند.

موافقت‌نامه لوکارنو مؤسس یک اتحادیه است و این اتحادیه یک مجمع دارد. هر دولت عضو اتحادیه عضو مجمع خواهد بود. از جمله کارکردهای مهم مجمع، تصویب برنامه و بودجه دوسالانه اتحادیه می‌باشد. این موافقت‌نامه هم‌چنین یک «کمیته کارشناسان» ایجاد کرده است که همه اعضای اتحادیه در آن نماینده دارند. کارکرد اصلی این کمیته، اصلاح یا تکمیل فهرست اولیه طبقات و زیر طبقات، ایجاد فهرست الفبایی و یادداشت‌های توضیحی و اصلاح و تکمیل هر یک از سه قسمت مذکور است. هم‌چنین شیوه قید طبقات و زیر طبقات در اسناد و اعلانات رسمی مراجع ذیصلاح دول عضو را کمیته کارشناسان مشخص می‌کند.

موافقت‌نامه لوکارنو «صرفاً کارکرد اداری دارد» و کشورهای عضو را «در خصوص ماهیت و قلمرو حمایت اعطایی به طرح در آن کشورها» محدود نمی‌کند (ماده ۲ (۱)). علاوه بر مراجع ذیصلاح کشورهای عضو، سازمان مالکیت فکری آفریقا، سازمان

منطقه‌ای مالکیت فکری آفریقا، سازمان مالکیت فکری بنلوکس، سازمان مالکیت فکری اتحادیه اروپا و دفتر بین‌المللی وایپو از این طبقه‌بندی استفاده می‌کنند.

موافقت‌نامه بر روی دول عضو کنوانسیون پاریس باز است و اسناد تصویب یا الحاق باید نزد دبیر کل وایپو تودیع شود. این موافقت‌نامه هم‌اکنون ۵۸ عضو دارد. جمهوری اسلامی ایران در سال ۱۹۶۸ این موافقت‌نامه را امضاء نموده و در سال ۲۰۱۸ به آن پیوسته است.

پژوهشگاه نیرو (گروه پژوهشی حقوق)